

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2004, č. j. OSV - 10165/03/SD - 302/KR, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2008, č. j. 38 Cad 2/2004 - 74,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 29. 1. 2004 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje. Žalovaný jím zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu v Zábřehu, ze dne 11. 12. 2003, č. j. soc/4775/552/2003/Dv, kterým mu byla od 1. 12. 2003 do 31. 12. 2003 přiznána jednorázová dávka sociální péče v mimořádných případech formou peněžitého příspěvku ve výši 2320 Kč. Stěžovatel v žalobě požádal o ustanovení zástupce, a to advokátky Mgr. Pavly Frodové. Ve svém podání ze dne 19. 3. 2008 pak stěžovatel požádal o ustanovení advokáta JUDr. Víta Vohánky, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha, s tím, že uvedený advokát ho již v soudním řízení zastupuje. Současně k výzvě soudu předložil vyplněný formulář potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech.

Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a proto mu usnesením ze dne 14. 4. 2008, č. j. 38 Cad 2/2004 - 74, ustanovil jako zástupce pro řízení o žalobě advokáta JUDr. Milana Janíčka, se sídlem v Šumperku (nikoliv tedy v Praze), a to z (procesně) ekonomických důvodů.

Stěžovatel napadl usnesení Krajského soudu v Ostravě včas podanou kasační stížností. Navrhl, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a aby mu soud ustanovil namísto usnesením ustanoveného JUDr. Milana Janíčka advokáta JUDr. Víta Vohánku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu z hlediska uplatněných námitek, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát.

Smyslem tohoto ustanovení je poskytnutí faktické a odborně fundované ochrany práv osobě, která splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a u níž je takové ochrany třeba. Zmíněné ustanovení ovšem garantuje právě a pouze poskytnutí odborného zastoupení **některou** z osob s právníkům vzděláním, již může být i advokát, nezakládá v žádném případě právo na ustanovení konkrétního zástupce, kterého osoba navrhuje ustanovení zástupce ve svém návrhu označuje.

Jestliže krajský soud v projednávaném případě ustanovil stěžovateli zástupce z řad advokátů působících v obvodu tohoto krajského soudu s přihlédnutím k procesní ekonomii, nejednal nikterak v rozporu s citovanými ustanoveními. Úvaha o procesně ekonomických aspektech ustanovení advokáta je zcela legitimní, a to již pouze s ohledem na pravidelný obsah zástupčí činnosti, která spočívá především v kontaktu s osobou zastupovanou a soudem, v nahlížení do spisu, vystupování před soudem, sepisu podání atd. Ustanovení zástupce v obvodu bydliště osoby zastupované a v obvodu soudu, před nímž se řízení vede, tak stěžovateli zajišťuje nepochybně vyšší stupeň právního komfortu, než by bývalo přineslo ustanovení zástupce, kterého stěžovatel navrhl.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu